

Kladivák

Uličky nočného Pressburgu sú pre cudzinca rovnako zradné ako temné močiare pre plážového turistu. Nech máte akékoľvek plány, trasy, vždy vás zvedú z chodníka a zavedú do tej najtemnejšej, najhoršej novej časti, kde nikto nepočuje váš krik. Váš plač. Oblepia vás mŕtvou temnotou a či chcete, alebo nie, stiahne vás ku dnu. Pomaly, krok po kroku, centimeter po centimetri – a vy s tým nespravíte nič. Až v poslednom momente, keď už viete, že je všetko stratené a zostávajú vám posledné sekundy, vtedy máte možnosť premýšľať.

Čo ste mohli spraviť inak? Čo ste mohli spraviť lepšie?

Hrôza nočného Pressburgu vás zahalí a nepustí; zaplní vám každý jeden otvor tým pomysleným bahnom. Kým však skutočná močarina vaše telo pohltí a nikdy nevydá, v Pressburgu to funguje inak. Ráno vás nájdú bez života na dlažbe, kde vaše telo dopadlo v smrteľnom krči, okradnutého a bez dôstojnosti. A bolo jedno, kde sa nachádzate, či v Starom Meste okupovanom rozmazanými frackami, alebo v Engerau, kde sa aj slnko bálo zapadnúť.

Aj temnota má však svoje hranice. Obrys, ktorý neprekročí. Hrôza, pred ktorou sa stráni. Je to prirodzený inštinkt.

Inštinkt prežitia.

Dlažba bola vlhká od obedného dažďa, no voda už stihla odteciť špárkami štrkových dlaždíc, takže nikde neboli žiadne kaluže. Nemám rád kaluže.

Moja pravá ruka držala mužov krk v zovretí, zatiaľ čo ľavá dolovala benzínový zapalovač z útrov kabáta. V rukaviciach to šlo ťažko. Ten kabát mám rád. Poctivá koža z dovozu.

Nahrubo ušúľaná cigareta vzplanula na zlomok sekundy jasným ohňom, ktorý v momente zhasol a pretavil sa do žeravého tabakového inferna. Modrastý dym, ktorý som vyfúkol, obtiekol mužovu tvár. Chlapík ledva zamrkal, ale stihol sa pomočiť. Videl som, ako mu z nohavíc odkvapkáva znak hanby na dlaždice. Držal som si ho vo výške očí, od zeme ho delilo dobrých desať centimetrov.

„Keď dofajčím, budem vedieť to meno,“ prehovoril som pomaly a zrozumiteľne. Jeho slovenčinou som si nebol úplne istý. Keď som na neho totiž narazil, drmolil niečo po maďarsky v telefónnej búde.

„Bbboli to Gaspičovi muži,“ zasyčal cez zovreté hrdlo. Začínal sa červenáť v tvári, oči mu o píad' vyliezli z jamiek. „Gaspič. Srrrbi.“

„Si si tým istý?“

Tak horlivo prikyvovať som nikdy nikoho nevidel.

Prsty mojej pravej ruky dokončili zovretie v päst' a mužov hrtan zapraskal.

Takže Srbi. A v našom meste. Než som mŕtvolu pustil k zemi, aby zaujala svoje platné miesto v systéme, pomedzi pery jej vyliezol opuchnutý fialový jazyk. Pôsobil dojmom, že si uvedomuje smrť pána a teraz sa snaží uniknúť. Koniec cigarety som zovrel medzi zubami a potiahol si golier kabáta bližšie ku krku. Prekročil som chladnúce telo a pridal do kroku. Potreboval som poriadne zohriaty grog. Temnota muža pohltila, prijala ho ako potrebnú obeť na to, aby veci mohla udržať v chode.

Vravel som, že temnota má svoje hranice? Obrys, ktorý neprekročí, hrôzu, pred ktorou sa stráni? Tou hranicou som bol ja. Pre niekoho kus prerasteného mäsa v kabáte, pre iného to posledné, čo kedy videl. Už dlho mi nikto nepovedal inak ako Kladivák.

Alebo tiež: ten skurvený hajzel.

Chladná októbrová jeseň sa mi zahryzla do šije, ulicami vyl zlovestný vietor. Niečo bolo vo vzduchu...

A ja som potreboval svoj grog ako nikdy pred tým.

Lýra Pressburgská bolo to miesto. Na okraji Starého Mesta a nábregia, zapadnutá v uličkách chátrajúcich spomienok na časy minulé. Stará Lujza robila ten najlepší grog v meste. Obsadil som svoje tradičné miesto za barovým pultom a čakal na ňu. Výhľad som mal na celý lokál, sledoval som štamgastov, ako pravidelne zapíjajú svoje každodenné útrapy. Priestorom sa šírili ľahké tóny z vinylu.

Lujza priplachtila po dvoch minútach v kvetinovej blúze, cez ktorú mala upevnenú tmavomodrú zásteru s obrovskou náprsnou kapsou. Ani sa nepýtala, rovno mi pred nos pristavila malý džbán grogu s extra maslom, tak ako to pijem vždy. Ukazovák som jej po pulte prisunul nachystanú desaťkorunu a z chuti sa vriaceho nápoja napil ešte skôr, než sa maslo úplne roztopilo.

„Ťažká noc, Kladivák?“ spýtala sa Lujza a rýchlejšie než akýkoľvek kúzelník nechala zmiznúť mincu v útrobach zástery.

„Noc je mladá. Kde je Sára?“ spýta som sa na to, čo ma zaujímalo najviac.

„Kde by bola. U klienta. Zámožného,“ posledné slovo doslova vyplula.

Jej dcéra bola najlepšou pressburskou šľapkou a Lujza bola na to patrične hrdá. No títo zámožní týpci nechceli šukať. Chceli večere, plesy, nákupy vo Viedni. Chceli rozmaznávať, chceli vlastniť.

Sáru ale nemohol nikto mať len pre seba. Vedel som to, snažil som sa o to, aby bola len moja. Vždy mala pre mňa slabosť a ja som ju vždy miloval. Tak veľmi, že som s ňou nikdy nešiel na izbu. A mohol som. Určite som mohol. Cítil som to, keď ma hladila po ťažkej noci na tvári a brušká jej krásnych prstov kopírovali moje zle zrastené líčne kosti či krivý nos. Videla aj moju Ruku. Ona mi dala prezývku Kladivák.

„Povedz, že som ju hľadal.“ Na dva hlty som dopil grog a buchol do pultu viac než bolo treba. „Ako vždy.“

„Je to moja dcéra, Kladivák, ale ty si ten, koho ľutujem. V tomto svete a v tejto stoke je láska zbytočný cit. Tobôž, keď ide o Sáru...“

Chcel som zastaviť jej monológ mávnutím ruky, no ona po krátkej prestávke pokračovala: „Si dobrý človek. Mysli na to.“

Niekedy som pochyboval o tom, či som človek. V dobách, keď som objímal fľašu pálenej a utekal pred svetom a pred spomienkami, bola Sára moje svetlo. Jej nikdy nevadilo, čo sa zo mňa stalo – stále som bol ten starší chlapec z ulice, ktorý sa jej snaží pozrieť pod sukňu, a ona to vie a teší ju to. No nikdy to chlapcovi nedovolí.

Dokonca aj moje prvé spomienky sú spojené s ňou. Ona, ja a prázdne sídlisko. Jej prítomnosť ma uistovala, že som človek.

A či dobrý?

V tom som mal jasno.

Albánci. Srbi. Vždy sa mi to plietlo, ale jedno som vedel určite – ich teritóriom je Tržnica. Sklenená dominanta stredu mesta. O pár hodín malo svať, pár hodín ostávalo do momentu, než sa všetko zmení. Polícia začne patrolovať, ľudia zarábať na dane, psi štekať a indivíduá ako ja zalezú do škár, aby znovu vyliezli hneď, keď prvé hviezdy vyskáču na tú posratú čiernu prikrývku nad mestom. Sme ako pupáky na tvári dorastenca.

Trhovisko bolo zavreté – na rozdiel od prevádzky BingoCafé v postrannej uličke. Lampy tu nesvietili, stromy boli vyschnuté, ich pahýle lemovali chodník v tieni susediacej tehlovej robustnej stavby.

Vchod do Binga tvorili staré plechové dvere s nepriehľadnými sklenenými tabuľami. Na jednej strane stál polámaný slnečník starý štyri sezóny, na druhej ležal opilec spiaci vo vlastných zvratkoch. Čevapčiči a pivo, ak som to dobre odhadol.

Bol som tu správne.

Vojst' do šenku plného Srbov sa evidentne nedá nepozorovane. Dvere na hrdzavých pántoch zanôtili svoj umieračik, sklenené tabule sa zavretím dverí roztriasli, ako keby slúžili dnes naposledy.

„Dobrý večer,“ pozdravil som s extra dávkou predstieranej slušnosti deväť očí, ktoré si ma premeriavali od momentu, keď som vkročil dnu. Štyria chlapi s tučnými cigarami a hromadou žetónov si krátili noc pokrom. To posledné oko patrilo výčapníkovi, druhé mu zakrývala pirátska páska. Práve skončil s chystaním fir'anov nejakého samoseru, keď na mňa zvraskol cez huňaté fúzy: „Zatvorené!“

„Zdenko, pristojnost'!“ zvolal jeden chlap od kariet.

„Zatvorené, vandrák,“ zopakoval Zdenko s ťažkým dôrazom na každú spoluhlásku a schoval fľašu čirej tekutiny za pult. Na podnos si začal chystať poháriky s naliatou rakijou. Kartári sa do jedného rozrehotali.

Tak som vykročil k baru, pomaly a rozvážne. Pri tret'om kroku som si začal dávať dolu rukavice.

Museli ma identifikovať v momente, keď som vyslobodil Ruku.

„Ubijga! Ubijga sad!“

Po srbsky som nerozumel nič. Tón hlasu mi však prezradil mnohé. Zbrane, ktoré začali tasit', tiež.

Muž, čo začal kričať, musel byť Gaspič.

Dva dni dozadu som skončil fušku pre Podnikateľa, ktorej výsledkom bola nablýskaná šesťstotrinásťka naprataná zlatými uncami. Nechal som ju na pozemku jeho vily, vedľa ďalších šiestich čiernych tatier. Ráno jedna zmizla.

Tá so zlatom.

Nikto nekradne cez deň.

Jeden z partie hmatákov mal však smolu. Až priveľmi šmejdil po okolí. Keď som na neho pred pár hodinami pritlačil, prezradil práve Gaspiča.

A tak som bol tu. Zaujímali ma dve veci: kde je Podnikateľovo zlato a ako sa o ňom, kurva, dozvedeli.

Lavačkou som spod kabáta tasil svojho miláčika, remington. Pravačkou, Rukou, som zovrel dosku najbližšieho stola a proste ho vrhol proti partii kartárov.

Nedá sa nemilovať remington. Hlavne, keď máte v bubienku šesť špeciálnych nábojov pre drvivejší účinok. Titánový hrot a dvojitá dávka prachu v každej nábojnici vedeli zabezpečiť priestrel policajnej vesty či karosérie auta.

Na pištoľníkov z Engerau nemám, no aj tak som tasil kurva rýchlo. Pár ich musí prežiť, aby mi odpovedali na otázky.

Hneď potom ma nabral roj olova, a to som ešte ani raz nevystrelil.

Malorážky. To je na chlapa v koženom kabáte s mojou muskulatúrou málo. Skočil som do podrepu, zovrel nohu okrúhleho stola, dvihol ho pred seba ako štít a začal páliť.

Sú situácie, keď je šesť nábojov naozaj málo. Napríklad vtedy, keď ich v amoku vystriete do jediného nepriateľa. Krvavý ementál, ktorý z neho zostal, preletel miestnosťou a ja som s hurónskym krikom vyzbrojený ebenovým stolom vyrazil vpred. Žetóny vyleteli do vzduchu, všade bolo cítiť rozliatu rakiju.

„Smradlavi kopile,“ vyfľusol na mňa Gaspičov muž, než mu Ruka bez väčšej námahy rozpučila tvár. Už bola dvakrát taká veľká ako zvyčajne, za to mohol adrenalín. Už si ani nespomínam na momenty, keď mi neznámy muž zväračkou a kombinačkami upevňoval k telu toto. Sú to len útržky, fragmenty, časti spomienok, ktoré zodpovedajú za to, čím som teraz.

Kladivák.

Oceľová päšť, samozvaná ruka spravodlivosti.

Strelba utíchla, Gaspič mi zmizol z dohľadu. Zato sa na mňa tlačil posledný kartár vo flanelovej košeli, s nožom schovaným medzi tučnými prstami. A krčmár.

Čo to, preboha, drží? Harpúnu?

Tie vyzy veľké v Dunaji niekto loviť musí. Kurva.

Flanelový tučniak mal imponujúce rozmery. Keď sedel za stolom, tak to nevyniklo, ale bol o dobrú hlavu vyšší a asi o sto kíľ ťažší než ja. Ľavačkou na bradu som s ním ani nepohol, Rukou na bachor to už šlo lepšie.

Rana, ktorou by som prehol železný trám, posunula tučka tak o meter vzad. Nohy mal stále na podlahe, takže do parkiet doslova vyryl brázdu a z podrážok mu začal stúpať dym.

Dva pomalé tlkoty srdca. Toľko času potreboval, aby zaútočil. Bol rýchly a nebezpečný. Dva rýchle seky nožom som nemal šancu zastaviť, a tak mi spôsobil dvojicu nepríjemných šrámov. Tretí útok som poľahky vykryl Rukou. Mal takú razanciu, až mi zarezovali kosti a zavibrovali zuby. Krčmár okolo nás zmätene pobehoval a snažil sa ma trafiť harpúnou, na jeho oči sme však začínali byť prirýchli. Flaneláka som zbytočne podcenil, muselo ísť o niekoho ako som ja.

BingoCafé sa zmenilo na ring, na bojisko dvoch bytostí, súboj titána proti titánovi. Rozdával som údery ako zmyslov zbavený, počul som, ako mi praskajú hánky mojej ľudskej ruky, no nepoľavoval som. Niekoľko hlbokých bodnutí nožom som ani nevnímal a rovnako na tom bol aj môj súper. Boli sme si podobní. Dve bytosti len veľmi tesne balansujúce na hrane ľudskosti, žoldnieri platení za to, čo nám ide najlepšie.

Smrť je mojím remeslom.

Zhupol som sa v kolenách a odrazil do výšky, dotočil otočku a tvrdo zasiahol Flaneláka kolonom na nos. Stratil rovnováhu a ja som to naplno využil. Brada, nos, líce, posledná rana Rukou šla priamo na solar. Naposledy, keď som niekoho takto zasiahol, bol mŕtvy skôr, než dopadol na zem.

Flanelák prešiel do protiútok. Ten nôž, to bolo peklo, menil ho medzi rukami, ani som to nestíhal sledovať. Útočil rýchlo a prudko – našťastie nie veľmi presne. Čepel rozťala vzduch takou rýchlosťou, že som doslova videl ryhu, ktorú medzi molekulami vyrezala. Ostrie dopadlo na dosku stola a v momente ho rozseklo na dva. Bol to kurva obrovský nožisko.

Ruka bola na svojom veľkostnom maxime a stále nebola dost' silná. Pokúsil som sa pretrhnúť Flanelákovo pandero, ale šlo to z tuha a podarilo sa mi to len sčasti. Jeho mäsité ruky ma zovreli a proste ma odhodil.

A ako som v najbližších sekundách letel krížom cez krčmu, všimol som si ďalšiu vec – Flanelák bol zasa o niečo väčší, nabobtnanejší.

Pristál som priamo na bare, ten ma však v podobe ľat'oviek a sadrokartónu zbrzdiť nedokázal. To dokázala až betónová stena ozdobená fľašami alkoholu.

Vo všetkých bola tá skurvená rakija.

Vtedy sa mi v zornom poli znovu zjavil krčmár. Pôsobil ako gašpar, čo sa snaží prejavíť na javisku, ale pri dvoch hlavných postavách celý čas len poskakuje naokolo a čaká na svoju šancu. Tá prišla teraz.

Vystrelil z harpúny a tá ma prepichla skrz na skrz. Dokonca mi spravil dieru do kabáta. Mal som trochu čas – Flanelák si práve pchal späť do brucha črevá, ktoré z neho vykĺzli, a tak som sa vyškrabal na nohy a pokúsil sa zalomiť strelu z harpúny. Bolo to ako skúšať si čistiť zuby roxorom. Ruka vystrelila vpred sama od seba, tvár mi zdobila grimasa psychopata a moju kovovú spoločníčku koktejl kostných úlomkov, krvavých chuchvalcov a vlasov.

„Ty si dočapoval,“ prehovoril som k mŕtvoľe a znovu sa bezúspešne pokúsil vytiahnuť strelu z môjho tela. Letmo som sa rozhladol po okolí, Gaspiča som nikde nevidel. Zvuky, ktoré som pred minúťou počul, museli patriť staršiemu motoru, zrejme šesťstotrojke. Ušiel.

Flanelák sa dal do pohybu. O poznanie ťažkopádnejšie a ťarbavejšie, ale smeroval ku mne.

„Tvoj šéf nás opustil,“ skúsil som to na môjho soka. Reč mi spôsobovala silné bolesti.

„Ja imam gazdu,“ odpovedal po chvíli. „Ali ty si mŕtav čovek.“

„Skvelé.“ Ignorujúc bolesť som mu vykročil naproti. To už mal Flanelák niečo tesne cez dva metre. A ja som dostal nápad.

S mojimi zraneniami boli nejaké krkolonné pozície nemysliteľné, on mal však rovnaké problémy. Nôž mu zostal stratený niekde z predchádzajúceho stretu, možno ho aj zlomil. Jeho nová taktika bola pokúsiť sa rozpučiť ma. Vymenené údery nemali už razanciu a kadenciu strely z pušky, ale stále boli pre oboch až priveľmi bolestivé. Líce, kľúčna kosť, lakeť na brucho... Flanelák ťažko vyfúkol vyrazený vzduch a bez zastavenia kontroval. Kolenom na hrudník, lakeť na chrbát, znovu koleno a ja som skončil na zemi. Strela v mojom tele sa posunula, pričom potrhala ďalšie svaly. Bol som so silami v koncoch.

Flanelákova ruka zovrela golier môjho kabáta a zdvihla ma z podlahy. Nie vysoko, tak akurát, aby druhou dočiahol tiež. Tri rany na oko a ja som vedel, že som oň prišiel. Líčna kosť zaprašťala. Pár zubov mi vypadlo do úst, no ja som nemal silu ich vypľuť.

„Dobra bobra čovek,“ zahuhňal na mňa znovu niečo v srbčine a usmial sa. Zvíťazil.

Svet prešiel do čiernobielej, všetko sa spomalilo. Flanelák, zasypávajúci ma ranami, tam nehybne stál ako starý film na plátne kina a pomaly začínal blednúť, presvitať a svet naokolo s ním. Vymenilo ho niečo iné...

Zážitok; veľmi silná spomienka.

„Popruhy utiahnuté, môžeme začať s amputáciou,“ prehovorila tvár v zelenej maske. Veľmi som jej nerozumel, bol som malý a strašne som sa bál. Pot mi stekal v potokoch po čele. Nevedel som, čo je amputácia.

Zvuk vysokofrekvenčnej píly všetko prehučal. Plakal som, kričal, ale nikto mi neprišiel pomôcť. Tá bolesť bola nekonečná a miestami ešte o niečo silnejšia a intenzívnejšia.

„Hotovo. Škrtidlo, svorky. Sme pripravení,“ prehovorila tá istá maska. Bolo to zvláštne vidieť vlastnú ruku, ako ju iné ruky v gumených rukaviciach odkladajú do plastového vreca. „Bol pri vedomí?“

„Áno. Anestetiká nemáme v rozpočte. Ale párkrát omdlel.“

„Pochopiteľne, keby sme mali umŕtvať každý pokusný subjekt... pochopiteľne. Prineste protézu.“

Znovu tá bolesť. Nieкто mi tvrdo manipuloval s rukou, bolo počuť zvuky. Vráčka, doťahovanie skrutiek, trenie kovu o kov.

„Treba krv, bledne. Zoberte vzorku tkaniva. Čo tá protéza, podarilo sa chytiť nervový systém?“

„Áno, pán doktor. Čiastočne, telo ju ešte neprijalo. Ale výsledky sú dobré. Zatiaľ najlepšie u subjektu číslo tri.“

„Dobre, dobre. Ak prežije najbližšiu hodinu, zaveďte mu mineralizáciu. V rozumnej miere. Potom počkáme dvadsaťštyri hodín a zistíme, či telo ruku prijalo. Toto bude prelomová záležitosť.“

„Čo s ním, keď sa ruka chytí?“

Doktor sa zasmial, akoby bola odpoveď úplne jasná. „Pošlite ho na ulicu niekde v Engerau. Keď to chlapec prežije, nech si žije svoj život.“

„Má deväť rokov, nebojíte sa, že...?“

„Že to niekomu porozpráva? Ale prosím vás.“

Spomienka sa vytratila, obraz začal naberať na farbách. Pomaly, akoby si nebol istý, či už môže. A ja som si zrazu spomenul na všetko. Ako som behal so Sárrou po ulici. Ako ma naložil nieкто do hnedého wartburgu, ako som sa dusil v chlpacej vrecovine. Pri plnom vedomí mi urezali ruku, a keď so mnou skončili, vyhodili ma ako prašivého psa. No ja som prežil a v ten deň som sa narodil. Už žiadny chlapec bez rodičov s dávno zabudnutým menom.

V ten deň sa narodil Kladivák.

Beštia, šelma ulice, pán betónovej džungle. Samozvaný zákon. Mňa nemožno poraziť.

Oblúkom zospodu vyletela Ruka s vystretými prstami vpred. Flanelákov rozkrok našla bez jediného zaváhania. Nohavice, koža... v jednom momente som zacítil aj jeho mužstvo. Razil som si cestu ďalej, až kým moje titánové prsty nenarazili na panvu. Zovrel som dľaň v päť a trhol smerom von, celá jeho pýcha a časť nohavíc v rukách. Bola to celkom nechutná záležitosť a to nebolo nič proti tomu, čo nasledovalo. Akoby som vytiahol špunt z vane, ktorá je napustená neskutočným humusom – krv, sadlo, rozpustené tuky, všetko zmiešané do jednej brečky. A Flanelák tam v sprievode srbských nadávok začal vytekať. Po chvíli z neho

nezostalo viac než umierajúce telo konvenčných rozmerov, plaziace sa po zemi sem a tam. Naše pohľady sa stretli, v tom jeho bola nevyrieknutá prosba.

A v tom mojom škodoradost'.

„Zdochneš sám.“ S týmito slovami som zamieril k zadnému východu. Bol som viac mŕtvy než živý, na jedno oko som nevidel, telo mi zdobila šípka z harpúny, celý som bol od krvi a chľastu. Šťastie sa na mňa usmialo, vonku bola pristavená tisícvestotrojka, ktorú používali na zásobovanie. Za volant som doslova padol, kľúče boli stále v zapalovaní. Naštartoval som, zaradil jednotku a vyrzil za jedinou osobou, ktorá ma mohla dať dokopy.

Slnko si pomaly vydobývalo svoju pozíciu nad obzorom, vzduch zaplnila ranná hmla, ale ja som mal iné starosti. Ukoristená tisícvestotrojka si to razila prázdny Pressburgom, chvíľu po koľajniciach, miestami po chodníku a raz za čas aj po ceste. Nulová premávka a prázdne mesto mi dopomohli k tomu, aby som sa do cieľa dostal rýchlo – čumák dodávky som rozmlátil o stĺpik pri manderláku. Pridal som do kroku, do Lýry Pressburskej to boli len tri ulice. Posledné metre som prešiel prakticky v bezvedomí. Len veľmi vzdialene si pamätám, ako som zadným vchodom vpadol do kuchyne a privodil infarkt kuchárovi, ako ma niekto podopiera a nesie do izby na poschodí.

„Toto mi zaplatíš, to si piš,“ drmolila Lujza počas toho, ako ma súkala z jednotlivých častí oblečenia. Keď som bol bosý, len v nohaviciach, prišiel niekto ďalší. Spoznal som jedného zo štangastov. Doktor. Mal vypité, no malú koženú brašnu držal pri sebe.

„To musela byť žúrka. Ten chľast je cítiť aj o poschodie nižšie,“ povedal mi miesto pozdravu. „Snád' sa tu nepovraciam.“

Môj repas mohol začať. Lujza ma za pomoci hubky a lavóru drhla od krvi, doktor vyťahoval šípku. Potom strely z pištolí, ktoré ma zasiahli, a ja som na ne už aj zabudol. Ihla, niť – a šili sa rany. Tá najväčšia na bicepse sa zošila drôtom. Blúznil som, no mal som dostatok sebakontroly, aby som vydržal aj bez umŕtvenia.

Po dvoch hodinách sme boli ledva v polovici. Vtedy som prvýkrát po dlhej dobe odpadol – to vtedy, keď prišlo na rad napravovanie kostí, tá líčna na tom bola najhoršie. Doktor to okomentoval slovami, či som zápasil s radlicou buldozéra. Skoro.

Trvalo to dlhé hodiny, počas niekoľkých z nich som si doprial výdatný spánok. Keď som sa prebral, práve zapadalo slnko. Na izbe som bol nahý a sám. Posadil som sa na kraj postele, šlo to. To ma prekvapilo. Zjazvené telo mi prikrývala vrstva bieleho púdru a tmavohnedá zaschnutá tekutina – jódová tinktúra. Obraz chlapa zbitého pod obraz dopĺňali náplasti a obvazy. Hlavu som mal zaviazanú celú.

Zarinčal telefón.

Zodvihol som slúchadlo a počúval.

„Máš moje zlato?“

Nedalo mi veľa námahy identifikovať hlas na druhej strane. Podnikateľ. Ani ma neprekvapilo, že ma tu našiel.

„Skoro. Nastali komplikácie.“

„Kde je zlato teraz?“

„Neviem,“ odpovedal som popravde a znovu si sadol na posteľ. „Majú ho Srbi.“

„Máš dva dni. Inak budem nútený rozviazať náš... kontrakt.“

Zložil som. Nemocenská sa skončila. Nieкто zaklopal na dvere a bez vyzvania vkročil dnu. Lujza.

„Ty môžeš byť rád, že ešte žiješ a že ťa tu nenašli fízli. Všade ťa hľadali, všade!“

„Majú moje meno?“ opýtal som sa pokojne a súkal sa do svojich armádnych maskáčov. Tričko bolo nepoužiteľné, zostala z neho len roztrhaná handra, zato ma čakala čistá čierna košeľa.

„Tí majú akurát tak hovno... hľadajú prerasteného vagabunda, čo vystrielal slušnú kaviareň pri tržnici, ukradol dodávku a následne ju celú roztrieskal.“

„Tak je dobre.“ To už som mal zapnutú košeľu a snažil sa nasadiť čižmy. „Dlh vyrovnam, som vám zaviazaný. Je tu Sára?“

Potreboval som to dievča vidieť viac než inokedy. Naposledy som s ňou hovoril pred dvoma dňami, jej lesklé pery a krásna hriva boli mojou drogou, ktorú som pravidelne potreboval.

„Je u klienta! Zamožného, nie len obyčajného chudáka! A ak si myslíš, Ježišu, Kladivák, ak ty si myslíš, že by ste vy dvaja mohli...“

Ďalej som nepočul, bol som už na chodbe. Mal som prácu. V potrhanom kabáte a so zafačovanou hlavou som nebol veľmi nenápadný. Sára bude musieť počkať. Už si nenechám utiecť príležitosť. Nabudúce.

Kde sa skrýva Gaspič? Nevedel som, zatiaľ. Ale všetko postupne. V Bingu som prišiel o remington, potreboval som ho nahradiť. Najbližšie z mojich úkrytov som mal propeler, putíku na Dunaji. Bohužiaľ, na strane Engerau a nie Starého Mesta. Ale na tom mi teraz nezáležalo.

Keď som prišiel k mostu, bola už tma, v októbri nič nezvyčajné. Nočný Pressburg bol nádherný a práve z mostov sa dalo tým výhľadom kochať najlepšie. Svetlá Starého Mesta, dominantna zničeného hradu, v pozadí zapálené komíny Rafinérie. Všetko zladené ako jeden dokonalý obrázok na pohľadnicu. Tá ničota, zlo a roztavená temnota nedokázali tento pohľad pokaziť. Bola tam, driemala, ale na povrch nikdy neprenikla. Aj na druhej strane Dunaja ku mne doliehali zvuky zábavy z rôznych smerov, práve bol ten čas, keď to všade začínalo žiť. V Propeleri koncertovala nejaká neopunková kapela, a teda bolo poriadne narvaté. K baru som sa dostal bez problémov.

„Čo vám dám?“ spýtal sa barman. V obvázoch ma nespoznal. Až keď som poklepal Rukou o pult, celý sčervenal a ukázal niekam dozadu. „Pod' za mnou.“

Pretlacili sme sa skupinkou pogujúcich harantov do osamotenej miestnosti, maximálne odhlučnenej, lebo keď sa zavreli dvere, hudbu akoby ut'alo.

„Dlho sme sa nevideli. Prišiel si si po... ?“

„Tašku.“

Rýchlo prikývol a odomkol veľké trezorové dvere schované v stene. Neomylne z nich vytiahol moju lodnú kabelu. „Počkám s tebou.“

Ničím som sa nezdržiaval a začal si vybaľovať. Dva náhradné remingtony, štyri škatuľky nábojov, mačeta, boxer, pár vybíjaných rukavíc, nepriestrelná vesta, nôž, dva granáty a malá plechová debnička, môj osobný trezor. Odistil som zospodu poistku, ktorá zabezpečovala nálož vo vnútri, a otvoril ju. Peniaze a zlato ma teraz vôbec nezaujímali a siahol som po dvoch injekčných striekačkách. Váhal som len chvíľu, než som si obe naraz pustil do žily. Šlo o špecialitu z Viedne, na mieru namiešaný oxid, ktorý naštartuje hojivé mechanizmy môjho tela. Už dlho som nebol na tom tak zle, aby som ich musel použiť. Bežného smrteľníka by to zabilo, mne však Ruka plnila organizmus neznámymi kovmi a zložkami, aj vďaka tomu som zniesol omnoho viac než ktokoľvek iný. Navliekol som si vestu, dvojicu remingtonov zasunul do podpažných puzdier, mačetu po chvíli premýšľania vrátil späť do tašky.

„Potrebujem kabát,“ prehovoril som k barmanovi a začal vybaľovať náboje. Môj terajší bol dotrhaný a deravý po priestreloch.

„Neviem, kde zoženiem v tomto čase...“

„A klobúk, stetson. Čierny.“

Z môjho tónu pochopil, že nemá na výber, a rýchlo sa vytratil.

Mal som dva druhy nábojov, prierazné a klasické, rozlíšene farbou hlavičky. Na striedačku som ich popchal do bubienkov zbraní a rovnako tak naplnil dva rýchlonabíjače. Skusmo som tasil, šlo to plynulo a hladko. Granáty som si pripevnil k opasku, kabát odložil do tašky. Na záver som vytiahol nôž, zbavil sa obvázov na tvári a konečne tak uvoľnil aj druhé oko. Stále som naň nevidel, ale bolo príjemné zistiť, že ma oň Flanelák nepripravil. Tvár som si opláchol minerálkou zo stola a bol som hotový. Vtedy prišiel barman. Kabát nezohnal, zato priniesol veľmi vhodný a rozmerný plášť, takže ani revolvery nebudú zbytočne vytŕčať. Nasadil som si klobúk, do vreciek nasypal niekoľko nábojov a ako posledné som si nechal rukavice. Bol som pripravený. Na záver som z trezora vybral dve zlaté mince a hrst' bankoviek. Mince som hodil barmanovi, bankovky do vrecka. Trezor som zaistil, vložil do tašky a celú ju vrátil tam, odkiaľ prišla.

„Postaraj sa mi o to. Nikdy si ma nevidel,“ oznámil som mu a zarazil si klobúk hlbšie do očí. V rytme tvrdého punku som vykročil do noci ako vlk na lov.

Po desiatich minútach zaznela strašná rana, potom ďalšia. Nočnú oblohu ožiarilo jasné svetlo, propeler bol v plameňoch.

Čakal som, že barmanovi bude trvať dlhšie ako desať minút, kým sa dostane sa do môjho malého trezoru.

Túlal som sa nočným Pressburgom a hľadal niečo, od čoho by som sa odrazil pri pátraní po Gaspičovi, no bez úspechu. Po všetkých Srboch akoby sa po zdemolovaní BingoCafé zľahla zem. Fajčil som jednu tabakovú smrť za druhou a premýšľal. Z tejto šlamastiky ma mohol vytiahnuť jediný človek. Nachádza sa na hranici Starého a Nového mesta, na území nikoho.

Robí tam tie najlepšie žemle v meste.

„Dáme bez kapusty? Páči sa,“ živelný starec vybavil zákazníka a obrátil sa na mňa. „Čo dáme? Ako vždy, šunka-salám? Dvojitá majonéza?“

„A tiež bez kapusty,“ potvrdil som objednávku. Neznášal som, keď tá nastrúhaná obloha vypadáva pri jedení. „Potreboval by som nejaké informácie, niekoho hľadám.“

„Každý niekoho hľadá.“

Na stôl som hodil peniaze za žemľu a prihodil ďalšie dve bankovky. „Hľadám jedného Srba.“

„Trochu predpečiem tú žemľu, je to nový recept,“ starcove ruky kmitali po pulte, kým vybavoval mňa, chystal si veci na ďalšie pokrmy. „So Srbmi je to ťažké, teraz ich je tu toľko...“

„Tento sa volá Gaspič a patrí mu BingoCafé,“ doplnil som a na pult pridal ďalšie tri bankovky, ešte mi ich pár zostávalo.

„Áno, áno, ten. Chudák, mal smolu, vraj sa mu na kaviarni vybúrila skupinka vandalov...“

„Tak som počul aj ja,“ hral som so starcom jeho hru a na pult pridal ďalšiu bankovku.

Starec skontroloval, či za mnou nečaká žiadny zákazník, podal mi žemľu a zavrel okienko, na ktoré zavesil cedulku HNEĎ PRÍDEM. Zoschnutým prstom mi ukázal, aby som šiel k zadným dverám.

„Kladivák, po čom ty ideš?“ spýtal sa ma. „Nechcem to vedieť...“ doplnil rýchlo. „Neviem, kde presne je ten Gaspič. Ale hovorí sa, že je v meste nový hráč. A títo srbskí lokaji robia pre neho.“

„Kde ho nájdem?“

„Opatrne, buchnát. Vraj má kontakty priamo na Rafinériu. Ale ty si chcel informácie, a ja ti ich dám. Srbi aj Albánci spolupracujú a robia pre neho. Preberá podniky, reštaurácie, ale aj dílerov či lacné štetky...“

„Aj v Engerau?“

„Nikto nie je taký pán, aby začal diktovať v Engerau. Tento sa zdržuje v okolí prístavu, tak som počul. Chodí sem jedna partia... robím poctivé žemle, to vieš sám, no a niečo človek

zachytí, predsa len, som tu sám, nudím sa. A trochu sa rozkecali, ako cez toho nového maníka ide úplne všetko a v prístave sa tak nejako zabýval, myslím, že posielala niečo dolu po rieke.“

Vybral som z vrecka posledné bankovky, čo mi ostali, a strčil ich starcovi do zástery. „Vďaka.“

Muž na mňa uznanlivo pozrel a poklepal ma priateľsky po pleci. „Toto máš ako bonus, keď si si priplatil – má celú armádu, ale operuje zatiaľ len v malom, alebo prebral kšefty práve od Srbov. V každom prípade, rád sa ukazuje. Drahé reštaurácie, krvavočervená šesťstotrinásťka ho rozváža, kam si povie. Spreádzajú ho tie najluxusnejšie pipky... Mimo iné aj Lujzina dcéra,“ stavec ďalej nepokračoval.

„Sára?“

Stavec mi však neodpovedal a mlčky vkĺzol späť do vyhriateho bufetu.

Pán Zámožný si práve podpísal svoj ortieľ.

Yamaha Z465 nabrala tritisíc otáčok a ja som sa na jej chrbte rútil nočným Pressburgom. Prázdne ulice, no preplnené bary, riedko fungujúce pouličné osvetlenie – aj to boli príznaky, že naše mesto zahalila noc. Kontrast čiernej a bielej som si užíval plnými dúškami, miloval som to. Noc a temnota boli presne tým, čo metaforicky reprezentovali. Skaza, chaos a čisté zlo. A ja som bol ich jazdec apokalypsy. Na rozdiel od toho, deň znamenal deti na ceste do školy, policajné hliadky na každom kroku, legálny a prekvitajúci biznis. Málokto žil v oboch svetoch. Napríklad Podnikateľ...

A tá motorka? Mal som ju po ceste, aj s majiteľom a jeho priateľkou. On si chvíľu podrieme a tá nadržaná suka sa do mňa asi zamilovala. Minimálne mi stihla vychrliť dve adresy, na ktorých sa zvykne zdržiavať.

Minul som Most hrdinov Dukly a zamieril medzi prilahlé unimobunky. Chcel som byť hlavne nenápadný, a to mi enduro veľmi neumožňovalo, tak som sa rozhodol ďalej pokračovať pešo. Toto nebola moja štvrť a ja som to cítil. Po pár kontrolách a okľukách po okolí som vkročil na územie prístavu. Obrovské ramená lodných nakladačov sa týčili do výšky a v temnote za svitu Mesiaca pôsobili ako dávno porazení bohovia, na ktorých už ľudia dávno zabudli. Našiel som si malú pozorovateľňu medzi navrhnutým stavebným materiálom a čakal.

Prístav bol mŕtvý. Odstavené dodávky, lode či člny stáli bez jediného pohybu, sem-tam sa mihol človek alebo mačka. Mal som plán všetko podrobne preskúmať, kým zaútočím – to platilo len do momentu, keď som zbadal odstavenú dokonale naleštenú šesťstotrinásťku zahalenú v mesačnom svite. A nebola čierna, aj keď sa to v tme nedalo rozoznať, ja som vedel svoje. Bola krvavočervená.

Bola to dvojposchodová administratívna budova, pri ktorej stenách stálo odstavených niekoľko transportných kontajnerov, v okolí nejaké autá. Zopár mužov sa prechádzalo po priestranstve naokolo, ale situáciu výrazne podcenili. Nehlásili sa pravidelne do vysielaciek,

cez plece mali zavesenu päťdesiatosmičku. Napočítal som trocha a každý sa hýbal veľmi vlašným tempom len po svojom úseku.

Všade inde vládol pokoj a tma, len na hornom poschodí sa svietilo v dvoch oknách, cez rolety nebolo vidieť dnu. Mohol som proste ukradnúť auto a utiecť, ale pochyboval som, že v ňom bude zlato. A Sára. Treba vyrovnat' dlh, ktorý majú voči Podnikateľovi. Z mojej provizórnej pozorovateľne na zem to boli štyri metre. Zoskočil som, zapružil v kolenách a vyrazil vpred. Traja chlapi vonku, koľko ďalších môže byť uprostred noci vo vnútri?

Ako sa o chvíľu ukázalo, môže ich tam byť naozaj veľa.

Prvému pochôdzkarovi som zlomil väz a pod rúskom tmy pokračoval klusom ďalej. Schovávať mŕtvolu nemalo zmysel, o chvíľu sa to tu nimi bude aj tak hemžiť. Ďalšieho som Cháronovi odoslal ranou Ruky priamo do tváre a premenil ju tak na krvavé pyré, presne v momente, keď sa v mojom zornom poli ocitol tretí.

A on ma spoznal, prezradila to hrôza v jeho očiach.

Vystrelit' už ale nestihol. Tasil som remingtony spod kabáta a jednou presnou ranou doprostred čela ho zastavil uprostred pohybu. Zvuk výstrelu sa mi niekoľkonásobne vrátil v ozvene, skrývať sa už nemalo cenu. Dnu viedli cesty dve: jedna cez obyčajné dvere a druhá cez veľké dvojkridlové. Vykopol som tie menšie, prikrčil sa a vbehol dnu. Aspoň tak som si to pamätal.

Bol som dnu len jednou nohou, keď ma do hrudníku nabralo niečo s kinetickou energiou tankovej strely a poslalo voči stene. Čakalo tam zabarikádovaných skoro dvadsať mužov a všetci strieľali po mne. Bola to pasca, vedeli že prídem, čakali na mňa. Oni boli vojaci, žoldnieri v službách svojho pána.

Ja som slúžil v samotnom pekle celý život.

Naslepo som niekoľkokrát vystrelil a skokom sa vrhol za polorozpadnutú skriňu. Minimálne dvakrát som zasiahol cieľ. Nepriateľská paľba trhala betónovú stenu za mnou na márne kúsky, skriňa sa v okamihu premenila na kopu triesok. Vtedy prišli na rad granáty, v tesnom závесе dve krátke explózie a krik. Využil som situáciu, zmenil pozíciu a strieľal. Dve rany proti osvetleniu, aby som miestnosť priviedol do šera, zvyšok nábojov proti ozbrojencom. Rozpálené nábojnice som z bubienkov vysypal na zem a takmer okamžite ich nahradil novými z rýchlonabíjačov. Vedel som, že minimálne šiestich z nich som poslal k zemi, stále to však nestačilo. Šero, prach po explózii a chaos hrali v môj prospech, u mňa totiž strel'ba do vlastných radov nehrozila. Vesta, ktorou som sa prezieravo vyzbrojil, dostávala zabrat', telo v nej trpelo, každý zásah som cítil ako konský kopanec. A nepriateľov ubúdalo.

Gaspič. Bol tam, nezameniteľne som ho identifikoval v hlúčku ozbrojencov, vybaveného dvojhlavňovou loveckou puškou. Vesta sa po pár ďalších ranách rozpadla, cítil som, ako sa mi trhá na kusy, ako na mne plandrá, ako prestáva plniť svoju úlohu. Preskočil som rozsypanú hromadu debničiek a mužovi za ňou plynulo vystrelil mozog z hlavy. Ďalší výstrel udrel úderník naprázdno a hneď nato zacvakal aj druhý remington. Odložil som ich pod rozstrieľaný plášť a na ďalšieho zaútočil holými rukami, hlava mu pukla ako prezretý

melón. Ďalších pár štípancov sa mi zahryzlo do chrbta a ja som skončil na zemi. Plný adrenalínu som s roztrasenými rukami začal dolovať z vrečka náboje a rýchlo ich súkať do bubienkov remingtonu. Bolo to ako navliekať niť na ihlu na centrifúge. Ale také veci zvládam ľavou zadnou. Alebo skôr pravou prednou.

Klik klak klik.

Ozvalo sa niekoľko zbraní naprázdno a ja som ako démon priamo z inferna zahalený v oblakoch prachu vyskočil a pálil. Mali nevýhodu, boli to len ľudia. Šero a zmätok mi šikovne sekundovali, muži Pána Zámožného nemali predstavu, kde sa práve nachádzam a chýbal im vojenský výcvik, aby sa medzi sebou dokázali rýchlo a efektívne dorozumieť. Preto, keď som z hora dopadol medzi posledných z nich presne doprostred, boli naozaj prekvapení. A z očí im tiekla koncentrovaná hrôza. Rana malíčkovou hranou ľavej ruky proti hrtanu, švih Rukou na hlavu muža s ryšavými fúzmi po mojom boku. Výsledok viac než uspokojujivý, jeden chrčiaci nepriateľ, druhý bez hlavy. Telo bez hlavy som zovrel do náruče a mrskol ním proti chlapovi, ktorý sa práve snažil prebiť brokovnicu. Len za ten čas, čo som ho sledoval, mu vypadlo z roztrasených rúk niekoľko patrónov, ktorými bol taký zaneprázdnený, že ani nevedel, čo ho zmietlo.

Bolo to priam ikonické, zrazu sme zostali stáť dvaja. Ja a Gaspič. Krvácal som z celého tela, plášť či vesta na mne viseli roztrhané ako prvorodička trojčiat. A stratil som klobúk.

Gaspič niečo šomral. Cez zasychajúcu krv v ušiach som si nebol úplne istý, ale vyzeralo to ako škemranie o milosť. Ani sa nepokúsil vystreliť. Vyškrabal som špinu z ucha a vykročil mu naproti.

„Morao si da dolaze iz samog pakla,“ s týmito slovami sa prehol a z čižmy vytiahol malý revolver, praktický doplnok ženských kabeliek. Čo však nasledovalo, zarazilo aj mňa. Ten Srb si vystrelil mozog.

Necítil som sa dobre. Rukou som zo steny vyrval obludný roxor, akoby šlo o zlomenie keksíka, a zamieril si to k plechovému priemyselnému schodištiu. Kroky som mal ťažké, unavené a hlavne boľavé, a to celý boj netrval viac než dve minúty. Vyšiel som na poschodie a zmeravel.

Pán Zámožný ma už čakal. Sára sedela na stoličke, ruky zviazané za chrbtom. O temeno sa jej opieralo ústie hlavne jeho pištole. Rozoznal som deväťmilimetrovú čezetu compact. Policajná búchačka.

„Pohni sa a zabijem ju.“

„Zabi ju a pohnem sa,“ odpovedal som a začal krútiť roxorom, akoby ani nevážil dobrých dvadsaťpäť kilo. „Živý nevyviazneš ani v jednom variante.“

„Nemyslím, že by si ju obetoval. Ale dobre, čo chceš?“

„Zlato. Sárú. Tvoj život,“ predniesol som svoje požiadavky a ako meč spravodlivých namieril roxor na jeho hrudník. Bol to elegán – uhladený čierny oblek, presne na milimeter zastrihnuté vlasy, biela košeľa či červená kravata.

„Zabi ho, Kladivák! Zabi ho!“ zakričala zviazaná Sára, až jej preskočil hlas. „Znásilnil ma!“

Z očí jej vytryskli slzy a Pán Zámožný ju odmenil ranou pažby do tváre. Okamžite upadla do sladkého bezvedomia. Využil som to a rozbehol som sa proti nemu, tri metre, ktoré nás delili som doslova preletel. Ruka mu zovrela zápästie so zbraňou a ja som trhol k sebe. Aké bolo moje prekvapenie, keď som mu neodtrhol ruku v lakti a miesto toho mu vyčaril úsmev na tvári. Náladu som si spravil ranou roxorom na bradu. To posledné som stíhol, než ma jeho rana na solar poslala cez celú kanceláriu. Začínal som si na to zvykať.

Dal mi čas, aby som sa v pokoji pozviechal. Odložil pištoľ, odkopol roxorovú tyč. Opatrne, aby si ho nepokrčil, odložil sako, uvoľnil kravatu a začal si rozopínať dokonale nažehlenú košeľu. Keď mi odhalil svoje vypracované telo, už som stál. Bol menší, menej robustný ako ja, zato každý jeho sval mal presnú kontúru, akoby ho tesal do kameňa ten najlepší sochár.

„Čakal som, že budeš... odolnejší,“ skonštatoval sucho a začal si praskať kĺby na dlaniach. „Navrhujem, aby sme začali. Bude to zaujímavejšie ako ťa zastreliť. A neboj sa, keď zomrieš, to dievča bude žiť. Chvíľu, na pobavenie. Som jej vďačný, veľa som sa o tebe dozvedel.“

„Pár vecí ti o mne určite nepovedala...“ Strhol som zo seba zvyšky roztrhaného plášt'a a vesty a zostal len v pôvodne bielom, teraz krvavo prepotenom tielku. Museli sme vyzerat' ako dve bukvice.

„Napríklad čo? Že pracuješ pre Podnikateľa? Ten ťa nezachráni.“

„Nie...“ Odrazili sme sa proti sebe naraz.

Bol omnoho rýchlejší než ja, ale ja som vážil o dobrých štyridsať kíľ viac. Pár úderov som vykryl, že ma zasiahli len minimálne, sám som na útok nemal priestor vôbec. Nízky kop na rozkrok som zablokoval kolenom a Rukou rovno začal protiútok, ale bez väčšieho úspechu.

Pán Zámožný ranu zrazil, preniesol ťažisko do strany a od boku zaútočil na moje vtedy nechránené obličky.

Jeho päste boli ako delostrelecké projektily.

Každý prijatý úder mi rozlial bolesť do celého tela, miestami som doslova cítil, ako mi dopadajúce päste trhajú svaly. Vykopol som nízko, protivník ma poslal vykrytím útoku do otočky, ale tentoraz som s tým počítal. Dotočil som polkruh, útočiaca noha ledva dosadla na zem, a už bola v pohybe druhá – päta neomylnne našla svoj cieľ. Pán Zámožný zastonal, zuby zaškrípali.

Priskočil som k nemu, ľavačkou zovrel hrdlo a Rukou rozkrok – aj keď som za to inkasoval tri ťažké rany, podarilo sa mi využiť moju hmotnostnú výhodu a vrhnúť ho proti stene. Poctivý liaty betón sa pri náraze nerozpadol – ako by to spravil rýchlo montážny plech či sadra –, dokonca som zreteľne počul praskot kostí. Otrasený po tvrdej rane celkom pružne vyskočil a pokúsil sa udrieť, to už mu šla Ruka naproti – päste sa zrazili. Náraz, krik, praskot,

Pánovi Zámožnému povolil lakeť a kosť z predlaktia vyliezla von ako čerstvo vystrelená marska zo škatuľky.

Tvár skrútená bolesťou s očami plnými slz hypnoticky sledovala pochrámanú ruku. Veľa času som mu nedal, pevne som uchopil jeho členok a švihol ním ako decko handrovou bábikou o zem.

Bol to hnusný pohľad. Tvár mal na kašu, no stále žil. Spodná čeľusť povolila a o niekoľko centimetrov vyliezla do boku, zuby mu chýbali asi všetky – podľa krvavej diery, ktorú mal miesto úst. Dávil vlastnú krv a popritom niečo šepkal. Prosil o milosť. Len som sa pousmial a znožmo mu skočil na chrbticu. Zapraskanie, ktoré sa ozvalo, mi vyhnalo na temeno zimomriavky. Toto bude dlhé umieranie.

Cez jedno plece som si prehodil Sáru a do ruky zobral kovový kufrík, presne taký, do akého som schoval pred pár dňami zlato ja. Vonku sa zakrádali tiene, no nikto nezaútočil, nikto nevedel, či majú ešte za koho bojovať. Upravený osemvalec krvavočervenej šesťstotrinástky zaburácal do chladnej noci a my sme vyrazili na cestu.

„Zastav, Kladivák, prosím,“ ozvalo sa zo sedadla spolujazdca po chvíli. Akurát sme prechádzali cez most. „Potrebujem sa nadýchať.“

Auto som nechal uprostred cesty, dvere dokorán. V noci tu nikto nejazdí. Oprel som sa o zábradlie a sledoval Rafinériu v diaľke. Horeli tri komíny a osvetľovali nočnú oblohu oranžovým svetlom. Sára sa vysúkala z auta, mala len kratučké kokteilové šaty a malú, vkusnú, lesklými kameňmi vykladanú kabelku. Medzi pery si roztrasenými rukami vložila slimku a schuti si zapálila. Studený vietor chladil na pokožke, ale bolo mi to jedno, niečo ako prechladnutie či chrípka sa ma nikdy netýkali. Všetko bolo tak, ako malo byť: mal som zlato, Sára žila, dokonca som si prilepšil aj o poriadny autiak. Odkiaľ ale ten chlap vedel, že tam to zlato bude?

„Vedela som, že ho porazíš, že ma zachrániš,“ začala rozprávať Sára. „O to viac ma mrzí, že to musí skončiť takto.“

Zdvihol som obočie.

Z kabelky nevytiahla len cigaretu a zapalovač, ale aj malý revolver, ktorý som jej dal pred rokmi. Šlo o päťranový NAA .22 LR, žiadny veľký kaliber.

Takže to ona Pánovi Zámožnému všetko prezradila! Zaznel výstrel, švihol som Rukou a strelu chytil do dlane, ďalšie dve mi však nahryzli rameno, tretia prestrelila krk. Nárast, ktorý ma hodil proti ochrannému pletivu, bol taký silný, že som ho svojou váhou jednoducho prerazil. Rukou som sa v poslednom momente zachytil oceľového nosníka a zostal tam visieť niekoľko metrov nad vodnou hladinou. Sára pristúpila bližšie, dávala si pozor, aby som na ňu za žiadnych okolností nedosiahol.

„Čo robíš?“ opýtal som sa, aj keď som to vedel.

„Už dávno som chcela začať nový život, a keď si mi povedal o tom zlate... On bol po ruke, mal ľudí, zdroje. A ja som vedela, že ťa nezastaví.“

Len som zakrútil hlavou a pritiahol sa k nosníku, teplá krv mi stekala po tele. Miloval som ju, mala mi to povedať.

„Zbohom, Kladivák.“ Bez dlhých rečí vystrelila, ja som sa pustil, guľka presvišťala okolo mojej hlavy. Náraz bol tvrdý a studený, po pár litroch vypitej vody sa mi konečne podarilo nadýchnuť a udržať na hladine. Most mi mizol v diaľke, no hukot motora červeného tátoša sa nedal prepočúť.

To dievča sa vedelo obracať.